

Dr. Arturo Herrero Reche

Arturo Herrero Reche porta la medicina als gens. El seu avi patern, el seu pare i un oncle eren metges. Encara recorda com entrava d'amagat al despatx del seu pare (que va morir quan ell tenia vuit anys) i passava les tardes guaitant els apassionants llibres d'anatomia. Després de cursar els seus estudis a Almeria, Granada i Valladolid, va fer la formació de metge resident a l'Hospital del Rey de Madrid. En una visita a la seva mare, que vivia a Igualada, li van oferir una plaça de metge de guàrdia a l'Hospital de Granollers. Era l'any 1968. Tot i que quinze dies després el van avisar que havia estat admès a l'Hospital de la Paz, Arturo Herrero va decidir quedar-se, influït per la seva mare, a Granollers. Des d'aleshores i fins la seva jubilació, el passat mes d'octubre, ha desenvolupat la seva tasca en aquest centre hospitalari.

Com van ser els inicis a l'Hospital de Granollers?

En aquell temps, l'Hospital no tenia servei de medicina interna. Enrique Obac volia fer de l'Hospital un centre reconegut i amb tots els serveis i em va demanar que organitzés aquest servei, que, finalment, es va crear el 1972. Va ser una època de molt treball, em passava 24 hores a l'Hospital i, fins i tot, vaig haver de fer la primera història clínica perquè no hi havia cap format. Anys més tard, ja rebíem visites de Navarra, València o Madrid perquè s'havien assabentat que el nostre Hospital funcionava molt bé. Això em va omplir d'orgull perquè l'Hospital ha estat com la meva segona casa, m'he format aquí i és un indret vital que forma part de la meva història i de la meva persona.

L'Hospital ha anat evolucionant. Com valora la situació viscuda per aquest centre?

L'Hospital ha tingut fases de pujada i de baixada, ha seguit un ritme cíclic. Considero que el millor gerent que ha tingut ha estat Enrique Obac, perquè del no res ho va crear tot. Juan Manuel Peña va consolidar la tasca engegada per Obac. Després, va venir Agustí Trullà, que va ser un gran impulsor, un personatge clau que va situar l'Hospital en un nivell molt alt. Camil Escánez també va treballar molt bé, tot i que en la seva etapa final va tenir alguns problemes. Crec que actualment, amb Rafael Lledó, que és molt intel·ligent i està molt ben format, l'Hospital funcionarà molt bé i continuarà evolucionant. El nostre centre compta amb serveis de gran qualitat i amb noves unitats molt necessàries que el fa estar a l'alçada dels grans hospitals.

Amb 35 anys a l'Hospital, tindrà moltes anècdotes per explicar.

Moltes. Recordo que li vaig fer una radiografia a una

embarassada perquè el doctor Reixach pensava que portava bessons i, quan vaig revelar-la vaig veure que hi havia tres fetus! El pare em va preguntar què portava la seva dona i jo li vaig contestar "lleva varios, pero ya se lo dirá el doctor". Pobre, es va quedar amb una cara! També va ser divertit un dia que va haver-hi un accident davant l'Hospital i rajava sang fins a Can Baulenas. Ens vam espantar molt, però després vam comprovar que no hi havia cap ferit. Resulta que al vehicle hi anaven dos lladres que havien robat porcs i la sang era dels porcs. N'hi ha moltes, d'anècdotes.

Com es va sentir en rebre un homenatge dels seus companys de l'Hospital?

Molt orgullós perquè no m'esperava la sala tan plena de gent. Em vaig emocionar molt, però com que havia de parlar, vaig procurar que no se'm notés. Més aviat em vaig imposar no emocionar-me i ho vaig aconseguir. Va ser molt maco sentir i rebre l'afecte i l'estima de la gent.

Ara deu tenir més temps lliure per dedicar-se a coses que fins ara no podia.

Els matins els tinc lliures, perquè a la tarda encara vaig a l'ambulatori. Ara puc llegir més, sobretot història i biografies que m'apassionen, i també puc passar més temps amb els meus néts. L'altre dia vaig estar tot el matí fent puzzles amb ells. Encara, però, tinc contacte amb l'Hospital. Un dia d'aquests haig d'anar a acabar de recollir totes les meves coses i deixar el despatx buit perquè l'ha d'ocupar un altre doctor. Són molts anys i encara hi tinc molts records.

